

AGNETE OG HAVMANDEN.

(1843.)

I.

Sang.

N. W. Gade.

Andantino.

Hemming Spillemand.

1. Der vox ed et Træ i min Mo-ders Gaard, hvert Blad saae ud som et Hjer - te, men

Skjæbnen syn-tes mig alt-for haard, og jeg rei-ste bort i min Smer-te.

2. Som Fuglen jeg fløi, og min Tanke med,
Vi To var aldrig alene,
Men hvergang vi satte os ned et Sted,
Sad vi paa de samme Grene.

3. Med Fisken jeg svømmed til Havsens Bund,
Der vilde jeg boe og bygge,
Men gennem Vandet til Hjertets Grund
Det Træ har Rødder og Skygge.

4. Da søgte jeg mig i Graven Læ,
Det var jo det Bedste og Sidste,
Men hver en Midnat dufter det Træ,
Saa jeg maa staae op af min Kiste.

2.

Som Fuglen jeg fløi, og min Tanke med,
Vi To var aldrig alene,
Men hvergang vi satte os ned et Sted,
Sad vi paa de samme Grene.

3.

Med Fisken jeg svømmed til Havsens Bund,
Der vilde jeg boe og bygge,
Men gennem Vandet til Hjertets Grund
Det Træ har Rødder og Skygge.

4.

Da søgte jeg mig i Graven Læ,
Det var jo det Bedste og Sidste,
Men hver en Midnat dufter det Træ,
Saa jeg maa staae op af min Kiste.

H. C. Andersen.

II.

Vuggevisse.

Allegretto quasi Andantino.

pp Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * f p dim. pp

Agnete.

1. Sol der - op - pe ganger un - der Li - de; sov, mit Barn, saa bli'er Du stærk og stor!

pp dol. dol.

Paa den vil - de Hav_hest skal Du ri - de, un - der Bøl - gen dei - ligst

En - gen groer!

Ped.

1. 2. 3. 4.

dimn. *pp*

2.

Hvalerne med deres brede Finne
 Over Dig som store Skyer gaae,
 Sol og Maane gennem Vandet skinne,
 Begge to Du skal i Drømme faae.

3.

Visselul! Jeg fødte Dig med Smerte!
 Bliv min Glæde altid, Aar for Aar!
 Du har drukket Livet ved mit Hjerte,
 Hver Din Taare til mit Hjerte gaaer.

4.

Sov, mit Barn, jeg sidder ved Din Vugge,
 Lad mig kysse Dine Øine til!
 Naar engang de begge mine lukke,
 Hvo mon da Dig Moder være vil?

H.C.Andersen.

III.

Allegretto.

Vise.

Hemming.

1. Ag - ne - te var

el - sket, u - skyl - dig og god, slikt Hjer - te har al - drig en ond Draa - be Blod, hun

var som Guds Eng - le og mild som Guds Sol og dog saa he - ske - den som Mar - kens Vi -

ol. O Gud, hvor mit Hjer - te maa li - - de!

2.

Den fattige Fugl sad paa Grenen og sang,
 Men hun saae alene paa Bølgernes Gang,
 Der klang det saa lifligt, ei vidste hun hvad;
 Hun hørte paa Havmandens lokkende Kvad.
 O Gud, hvor mit Hjer-te maa lide!

3.

Den Havmand han nævned' saa sødt hendes Navn,
 Hun glemte sin Frelser og sprang i hans Favn.
 Ak, sand er min Vise, men det er ei stort!
 Den fattige Fugl har selv Visen gjort.
 O Gud, hvor mit Hjer-te maa lide!

H. C. Andersen.

IV.

Vise.

Allegretto.

Fiskerdrengen.

1. Lær-ken synger sin Mørgensang,

ba-der i Dug sin Vin-ge; To-ner kvæ-ge, er Barmen trang,

Hjer-tet de Taa-rer brin-ge!

2.

Lykkens Guldfugl den flyver med,
 Hvor vi end vandre ville,
 Ak, paa vor Grav er dog først det Sted,
 Hvor den sætter sig stille!

H.C. Andersen.